

2. samling sp. 3524-3527. Forslaget blev efter 1. behandlingen henvist til retsudvalget, men blev ikke færdigbehandlet inden folketingssamlingens slutning.

Lovforslaget er en genfremsættelse af det tidligere fremsatte forslag. Nogle ændringsforslag, som blev stillet af justitsministeren under det tidligere forslags behandling i retsudvalget, er indarbejdet i lovforslaget.

I Sverige er der i 1975 gennemført en rentelov, der bygger på udkastet i den svenske betænkning.

I Norge er der i december 1976 gennemført en lov om renter ved forsinket betaling (morarenter) m. m. Loven indeholder udover regler om, fra hvilket tidspunkt der skal betales morarente, en række ufravigelige bestemmelser om forbrugeraftaler.

Den svenske og den norske lov er optaget som bilag 1 og 2 til dette lovforslag.

2. Med hensyn til gældende ret om, fra hvilket tidspunkt der skal betales morarente, henvises til kapitel 2 i betænkningen om morarenter.

De vigtigste formueretlige regler om morarenter er optaget som bilag 3 til lovforslaget.

3. Lovforslaget omfatter ud over nye regler om morarenter også en regel om kreditrenter, dvs. renter, der skal betales i det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen. Man har fundet det ønskeligt at medtage dansk rets regel om, at kreditrente ikke kan kræves, medmindre det er aftalt eller følger af handelsbrug eller anden sædvane.

Hvad angår morarente er det hovedreglen i lovforslaget, at rente skal betales fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen, og ellers 1 måned efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling med angivelse af, at manglende betaling medfører forpligtelse til at betale rente.

Hvis der i forvejen er fastsat en bestemt forfaldsdag, har debitor mulighed for at indrette sig på betaling til den bestemte tid, og man har derfor fundet det rimeligt, at der skal betales morarente, hvis debitor ikke betaler i rette tid. Dette svarer for så vidt angår køb til gældende ret og til de købelovsagkyndiges forslag i betænkningen om morarenter. Forslaget imødekommer på dette punkt også den kritik, der har været rejst mod den gældende regel i gældslovens § 62, stk. 1, hvorefter der skal betales morarenter fra forfaldsdagen, hvis der ifølge aftale skyldes et bestemt beløb, selv om forfaldsdagen ikke kan beregnes i forvejen.

Hvis der ikke i forvejen er fastsat en bestemt forfaldsdag, forfalder kravet i almindelighed, når kreditor anmoder om betaling, jfr. gældslovens § 5 og købelovens § 12. I praksis er det imid-

lertid for så vidt angår køb i vid udstrækning sædvane, at der ikke beregnes rente, hvis betaling sker inden 30 dage, fra køberen har modtaget sælgerens regning.

De købelovsagkyndige har på baggrund af denne praksis foreslået en regel om, at køberen, hvis der ikke er fastsat en bestemt betalingstid, først skal betale morarente 30 dage efter modtagelsen af sælgerens regning, jfr. betænkningen om morarenter side 23 f. Hvad angår andre fordringer end krav på købesummer, f. eks. vederlag for arbejds- og tjenesteydelser, har de købelovsagkyndige foreslået en regel om, at morarente, hvis der ikke er fastsat en bestemt betalingsdag, skal betales fra den dag, hvor skyldneren har modtaget fordringshaverens påkrav om betaling med angivelse af beløbs størrelse og anmodning om rentebetaling.

Justitsministeriet er enig i de købelovsagkyndiges principielle opfattelse, at den almindelige morarenteregulering bør afspejle de betalingskutymer, der følges i praksis.

Efter det for justitsministeriet oplyste eksisterer der ingen faste betalingskutymer i dansk erhvervsliv med hensyn til krav om vederlag for arbejds- og tjenesteydelser, hvor der som oftest ikke på forhånd er fastsat en bestemt betalingstid. Under de nordiske forhandlinger har der imidlertid været enighed om, at der burde gælde samme morarenteregler for krav om vederlag for arbejds- og tjenesteydelser som for krav om vederlag for en salgsgenstand. Hvis en kreditor har krav dels på en købesum, dels på betaling for en tjenesteydelse, således som det f. eks. ofte er tilfældet ved håndværksydelser, hvor den pågældende håndværker i forbindelse med arbejdets udførelse tillige leverer materiale, synes det vanskeligt at begrunde en forskel i tidspunkterne for morarentens påløb for kravet på købesummen og vederlaget for tjenesteydelsen. Dertil kommer, at selv om der ikke kan henvises til betalingskutymer med hensyn til vederlag for arbejds- og tjenesteydelser, er der grund til at tro, at mange — ikke mindst private — skyldnere vil lade hengå nogle dage, inden de betaler deres regninger. En regel som den foreslåede om, at morarente først skal betales, når der er gået 1 måned efter fordringshaverens anmodning om betaling, vil i sådanne tilfælde have den praktiske funktion at afskære en række mindre rentekrav, som ofte ikke vil stå i forhold til de administrationsomkostninger, der vil være forbundet med at gøre kravene gældende.

Efter den gældende almindelige morarenteregulering i gældslovens § 62, stk. 2, skal der, hvis der ikke ifølge aftale skyldes et bestemt beløb, først betales morarente fra den dag, da fordringshaveren påbe-